
O NAGRAĐENICIMA 15. NATJEČAJA ZA HRVATSKI KNJIŽEVNI PUTOPIS

(LOBOR, 2021.)

Ivo Kalinski, Zagreb

Izvrсни narator

O Kubi, o Havani, o neizbježnom Hemingwayu, Floriditi i starim američkim babama, svoje putopisno štivo Tomislav Marijan Bilosnić inače složeni životni prostor jednostavnom stilizacijom misli podvrgava osobnom doživljavanju i narativima po mjeri jednostavnosti, dakako bez trunke zatajivanja činjenica, dakle bez redukcije podataka koje iznosi. Njegovo putopisno štivo ne ponaša se kao novovjeki vrhovni guru, zato niti prosuđuje, niti ocjenjuje opisanu faktografiju, niti je uzvisuje bivšim doživljajima iz domaje, naime iz Hvara, Novalje itd. Bilosnić je kreativni usamljenik svojeg posla, sanjar i entuzijast, i teško je tvrditi da njegovi narativi u dubljoj naravi ne sadrže psihološku pozadinu egzistencije svih nas. Baš suprotno! Čak, dapače!

(3. nagrada)

Didara Zlate Bujan Kovačević

Kosovo i Didara Zlate Bujan Kovačević *bila je putokaz i svjetlo ženama svog zavičaja, bila je zaista zora svog zavičaja pedesetih godina prošlog stoljeća*. Čitajući ovo putopisno štivo gotovo da se može reći da se povijest u užem i širem smislu ponavlja, danas s drugim ushitima i posljedicama.

Zlatina putopisna rečenica besprijekorna je, promatrana iz bilo kojeg očišta. Od kosovskih apsida u hramovima, od stanovite autoričine replike s ktitorstvom i freskama, od čestih povijesnih ekskurza, od detaljnih opisa Peći, Prizrena, od Visokih Dečana do građevine posvećene Kristu Pantokratoru razabire se auto-

ričina intimna isповijest, ponekad zastrašujuće gola, ponekad pritajena. Gotovo da bi se moglo tvrditi da i glavni lik Didara (Zora na turskom), osim neosporne povijesne činjenice, upravo danas poprma obrise suvremenih društvenih proturječnosti i izazova stvarnosti Kosova. U tom je smislu frapantna autoričina putopisna vitalnost i povezljivost prošlostoljetnog i ovostoljetnog kosovarskog vremena i prostora.

(2. nagrada)

Sve prolazi – ali ploviti se mora!

Brlečić je majstor putopisnog štiva. Kao moderni homo viator on je prije svega zaljubljenik u more, Jadransko more. Svojom brodicom i s nekoliko prijatelja, također obuzetih pustolovnim landranjima, on bi da dohvati Veneru, zvijezdu Danicu. Dakako, osim što je riječ o aluziji, riječ je i o stanovitoj iluziji dohvaćanja te zvijezde, prkoseći sveopćoj prolaznosti života. Možda je prema mitologiji Starih Slavena samo riječ o navu, naime iluziji dohvaćanja "drugog svijeta". "Svijeta blaženih". Brlečić je itekako svjestan iluzijskog panoptikuma, pa i ovog, jer kako kažu stari moreplovci, *sve prolazi, ali ploviti se mora!* Kad je nužno, on će se pritajiti na kojem od otoka da bi lakše i s puno strasti pokušao razgoliti njegovu sadašnju i historiografsku patinu. Tako je i ogledno i s osebujućom putopisnom pričom *S Mortara gledam Kornate*, koja osim faktografije obiluje podacima svakojakih frapantnih konotacija. Bez forsiranja rečeničnih nizanja plijeni nas jednostavnošću autorova autonomnost izričaja, jer toj izričajnoj vizuri ne trebaju nikakvi dodatni komentari, jer se neposrednost izričaja te vizure može čitatelju neposredno prisličiti onom što skriveno, dobro i loše, nosi, nudi i opominje ovaj Brlečićev modernizirani *theatrum mundi*.

(1. nagrada)